

Milan Koch

Pareidolická poezie [konec 60. let?]

Pareidolická poezie

Jde o poezii, inspirovanou převážně chaotickou hudbou, ve které nalezá strach před atomovou bombou, šumot křídel, peklo velkoměsta, vítězný pokřik nad prostorem a odcizení spojené s bezradností, kterou přináší civilizace. Tato poezie chce pochopit sama sebe i svou generaci, která ji přináší na svých ďábelských kopytech tónů.

Člověk, který propadne pareidolii, je schopen pomocí nejasných zvuků, barev, vůní a tvarů vyvolat v sobě vnitřní obrazy, které jsou logicky dokonalé i logikou nedostupné – jsou napojením na skutečnost, která jde mimo nás a pomocí nichž se chce k ní probourat.

Tyto vnitřní obrazy navazují na zážitky dávno minulé právě tím, že se uvolňují při určitých příležitostech a v předem daných podmínkách a ne vždy a všude v té nejsilnější koncentraci.

- I. Pohovořit o poezii celkově a individuálně ukázat pareidolismus táhnoucí se od počátku jako nit vesmírem literatur.
- II. Občas pohovořit o výrazových prostředcích vlastní i cizí poezie. Střežit se zavr-
hování a tolerovat určité směry, ke kterým je tato poezie bez vztahu, neboť každý
literární směr byl pokusem někam dojít a něco najít.
- III. Názory, které nejvíce ovlivnily pareidolickou poezii.
- IV. Uvést směry, které jsou této poezii nejsympatičtější.
- V. Vyzdvihnout jednotlivých básníků a jejich přínos.
- VI. Svoje básně rozdělit do určitých celků:

Poezie cest
Inzulínová předměstí
Sjednocení a veliká láska
Praskliny duše
Cesta vší
Sirény mrtvých
Rozpuštěná duha
- VII. Mezi jednotlivé básně vkládat zvukové efekty, světelné efekty, promítání diapozi-
tivů z toulek za doprovodu slova mluveného, fotovýzdoba a obrazy autora, který
byl ovlivněn obdobnými pocity, které však vyjádřil jiným způsobem.
- VIII. Naskytne-li se příležitost, dávat možnosti jiným autorům-tvůrcům a tak vytvořit
líheň bez konvencí, která by svým chorobným strachem a sklíčeností z budoucí
atomové války vydechla bez přehlédnutí a přeslechnutí nejjedovatější výpary to-
hoto století do tváře snad-budoucím.

[Seděli jsme na břehu řeky Tenojoki]

Seděli jsme na břehu řeky Tenojoki a kouřili ledové Detvy opíjejíce se devadesátiprocentním metylalkoholem dokud jsme necítili příznaky otravy. Volde seděl na vyhnílé stéble tamější rostliny kterou jsme se snažili marně určit. Náhle strnul ve svém mumlání a zavěsil svůj pohled na druhý břeh. Poklepal mi na rameno které se pod vahou jeho okončetiny odlomilo a zapadlo nenávratně do bažiny. Chvíli jsem jej za smíchu kamarádů hledal ale můj pohled též utkvěl na druhém břehu. Zanedlouho jsme se všichni dívali na druhý břeh. Nějakých padesát metrů po proudu od nás šlapal po žaludku ležící ženě muž a hlasitě štěkal. Ona byla nahá proto jsme jasně viděli jak jí z pochvy vylézá shluk zkrvaveného masa. Ta žena rodí. Poznamenal Volde. Když skončila tato podívaná na nezvyklý porod. Odřízl muž pupeční šňůru kapesním nožem a chvíli se díval střídavě na ženu která ještě vyla do šumícího rákosí bolestí a na tvora kterého porodila. Zanedlouho se na něj vrhl a prudkým rozmachem jej vrhl do řeky. Zděsili jsme se jeho činu, protože si mohl vylít svůj vztek na dítěti daleko horším způsobem a to kdyby je nechal nějaký čas žít. Chtěli jsme se mu proto pomstít a když odešel táhnouc za vlasy za sebou ženu vrhli jsme se na vor kterým jsme sem přijeli a nechali jsme se unášet proudem jemuž jsme občas pomohli dlaněmi.

Po devadesáti pěti hodinách když celou cestu necelých 100 metrů před námi zmíněná právě narozená bytost plula. Celou cestu jsme se hádali čím to je že se ještě to novorozeně nepotopilo. Zůstalo nám to záhadou pro celý další život. Dostihli jsme zmíněné nemluvně až v místech kde se řeka rozvodňovala a zaplavovala jedno z opuštěných měst. Zastavila je jakási zed' po které se to nemluvně začalo šplhat. Již to nebyl shluk masa neboli žvanec teplého masa ale nejméně desetiletá blondýna s modrýma uhrančivýma očima. Přistáli jsme u zmíněné zdi a vzali na palubu tohoto nezvyklého tvora který nás zbytek cesty propichoval telepatii. Dokud jsme nedojeli k jednomu z dalších opuštěných měst a nevyhledali nějaký dopravní prostředek.

Obsah

Pareidolická poezie	1
[Seděli jsme na břehu řeky Tenojoki]	2

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016